

PHẦN TÁM

Thúy An thích thú ngắm đường phố, cô giống như một đứa trẻ đang được bơi trong nước, thích thú vùng vẫy. Mọi thứ đẹp quá, cô ở Nam Vang, và bây giờ, cô đang ở Băng Cốc. Ngày hôm qua, Đông Quân đã bỏ cô một mình, anh đi đến nửa đêm mới về, nhưng rồi anh có thật nhiều quà cho cô. Sơn phấn, áo quần và cả nước hoa.

Đông Quân đi chậm chậm phía sau ngắm Thúy An. Anh thích ngắm cô những lúc trẻ trung, vui vẻ như thế.

Đi tung tăng một lúc, Thúy An mới quay lại. Cô nhăn mặt:

- Anh đi gì mà chậm như ông già vậy hả?
- Thì mình đi ngắm phố chứ có phải đi “hành quân” đâu mà đi cho nhanh.

Đi ngang qua một hiệu kim hoàn, Thúy An tạt vào. Cô mê mẩn nhìn. Đông Quân cũng ghé vào.

- Em thích món nào, chọn đi.
- Thôi đi, anh đã cho em đủ thứ rồi còn gì nữa. Chuyến đi cả tuần lễ nay, em biết anh tốn kém nhiều rồi.
- Nhưng mà em nói món nào đẹp?
- Những chiếc vòng đeo tay kia là xinh nhất.

Đông Quân hất hàm bảo cô bán hàng, anh nói tiếng Thái rất sôi làm Thúy An ngạc nhiên:

- Bộ anh hay sang Thái Lan lắm hả?
- Ừ. Lâu lâu cũng đi một lần.

Cô bán hàng mang ra bộ vòng, Đông Quân lấy ướm vào tay Thúy An:

- Đẹp không?
- Đẹp ... nhưng thôi, anh cho em nhiều rồi, em không nhận nữa đâu.
- Đông Quân xua tay, quay qua cô bán hàng hỏi giá. Anh lấy tiền ra trả rồi lôi Thúy An đi. Cô nhăn nhó:
- Sao anh xài hoang phí thế hả? Người ta nói có một tiếng thì anh móc tiền trả. Văn Thành chẳng như anh, anh ta tính toán rất kỹ.

Mặt Đông Quân sầm xuống:

- Em nên nhớ anh là Đông Quân, không phải Văn Thành.

Biết mình so sánh chạm tự ái Đông Quân, nên Thúy An áp ứng:

- Em xin lỗi.

- Sau này em chớ so sánh, anh không thích so sánh.
- Em hiểu rồi.

Đông Quân ôm quàng qua vai Thúy An:

- Chúng ta đi thôi. Anh và em cùng đón xe đi Phuket. Bãi biển ở Thái Lan chỉ có Phuket là đẹp tuyệt vời. Ở đó có rất nhiều người Việt Nam sống.

Mặt Thúy An tươi lên. Tuy cô không yêu Đông Quân như đã từng yêu Nguyễn Quân, nhưng ở bên anh, cô thấy mình nhẹ nhàng và vui sướng. Như thế là quá đủ. Cô không cần biết anh làm gì mà có nhiều thời gian rỗi rãi đi với cô, cũng như có quá nhiều tiền, chỉ biết tận hưởng hạnh phúc và tình cảm anh dành cho cô.

Đông Quân tựa cằm vào tóc Thúy An:

- Anh không cần ở em bất kỳ điều gì hết. Điều anh cần là em vui vẻ. Sự vui vẻ của em cho anh hạnh phúc.

Đông Quân và Thúy An có hai ngày vui trên bãi biển, đùa nghịch và tát nước vào nhau, hay cùng nằm dài trên cát, phơi mình dưới nắng ấm, tối dắt tay đi trên phố và đêm nằm bên nhau, hạnh phúc trên cả đỉnh tuyệt vời.

Cộc ... Cộc ...

Tiếng gõ cửa. Đông Quân ra hiệu cho Thúy An nằm im. Anh mặc thêm áo vào, đi lại mở cửa.

Là khách của Đông Quân. Hai người trao đổi với nhau bằng tiếng Thái, mà dấu như có muốn nghe, Thúy An cũng không muốn nghe.

Khách ra về, Đông Quân đóng cửa phòng lại, anh lên giường nằm cạnh Thúy An:

- Ngày mai mình về Việt Nam. Em đi trước đi, anh phải ngày hôm sau mới về. Về bằng đường bộ chứ không phải máy bay đâu.

Thúy An lo lắng:

- Sao anh không về cùng em?
- Anh có công việc. Không sao đâu, có thằng Vòng đi với em, nó sẽ lo cho em.

Thúy An mân mê cúc áo trên ngực Đông Quân:

- Anh không thể cùng về với em sao? Mà thôi, anh bận việc, em về trước vậy, kéo anh bảo em vớng bận chân tay anh.

Đông Quân bật cười:

- Giận anh đấy à?
- Không, em đâu dám. Có điều đi về một mình, em hơi buồn. Có phải anh có vợ rồi phải không?

- Nếu ... anh có vợ rồi thì sao?
- Chỉ cần ... người phụ nữ kia không bị anh bỏ rơi và gây đau khổ là được.
- Không có đau. Cô ấy bị tai nạn giao thông mất cách đây ba năm. Cô ấy có tính cách giống như em vậy. Nửa ngang ngang, nửa lại dịu dàng đáng yêu. Ngày mai em cứ theo xe về, anh sẽ liên lạc sau.
- Ngày mai em sẽ rất nhớ anh, anh tin không? Em đã quên Nguyễn Quân rồi
- Anh tin.

Đông Quân hôn Thúy An, từng nụ hôn của anh cứ nóng dần lên, đánh tức cảm giác khát khao của Thúy An. Cô nghe tiếng mình gọi tên Đông Quân trong niềm hạnh phúc ...

Chuyến xe sáu giờ sáng đưa Thúy An rời Phuket. Cô hoàn toàn xa lạ với đất nước này nên Thúy An tựa người vào thành ghế, đầu ngả ra sau, mắt nhắm lại.

A Vòng cứ thế lái xe. Họ có vẻ như đôi vợ chồng đi nghỉ mát ở bãi biển, bây giờ về nhà. Xe đến biên giới Campuchia, tiếp tục đi nữa. Ngủ no mắt, Thúy An ngồi ngay dậy, cô nhìn hai bên đường.

- Chị có đói thì rửa mặt cho tỉnh đi, rồi lấy bánh mì ăn với thịt nguội. Tôi tranh thủ lái xe về tới biên giới Việt Nam trước khi trời tối.

Câu nói của A Vòng nhắc cho Thúy An nhớ, bây giờ là hai giờ trưa. Lúc sáu giờ sáng, cô chỉ uống vội ly cà phê sữa, ăn gói xôi rồi tranh thủ đi. Đói thật, Thúy An mở nắp chai nước khoáng trút ngược cho chảy xuống khăn tay, rồi lau mặt. Xong, cô làm một ổ bánh mì kẹp thịt đưa cho A Vòng.

- Anh ăn đi!

A Vòng cầm lấy:

- Cảm ơn.

Thúy An đang ăn, xe sắp qua trạm biên giới. A Vòng nhìn Thúy An bằng đôi mắt là lạ:

- Chị cởi áo khoác ra đi. Chúng ta đóng giả là anh em nhé, kéo chúng xét xe lâu lắc, về đến biên giới Việt Nam họ đóng cửa là phải ngủ lại đêm, vất vả lắm.

- Không hiểu gì hết, tuy nhiên Thúy An cũng gật đầu. Cô cởi áo khoác ngoài ra, còn lại bên trong chiếc áo đầm dây màu vàng. Giữa cảnh hoang dã, trong Thúy An xinh xắn nõn nà như búp măng non.

A Voòng cho xe chạy chậm và thắNg lại. Anh Thúy An nói tiếng Campuchia, đại ý nói Thúy An là em gái, quê ở Campuchia, anh cần đưa em gái về nhà trước khi trời tối.

Thúy An cười duyên dáng, cô lấy mấy lon bia và mở nắp một lon:

- Mời anh!

Nụ cười của Thúy An lúc này mới gọi tình làm sao. Tên trưởng nhóm cầm lon bia, lúc a Voòng kín đáo luồn vào tay hắn một xấp tiền/

Thúy An nũng nịu:

- Anh Hai! Anh nói với anh ấy là cho em số điện thoại, em sẽ gọi cho anh đồn trưởng đẹp trai.

A Voòng thông ngôn lại. Thúy An bước xuống xe, chiếc váy cực kỳ ngắn của cô phô gằn hết đôi chân thon dài giữa đôi mắt hau háu của những tên lính.

Vậy là chiếc xe của Thúy An đi qua dễ dàng. A Voòng thở phào:

- Chị tuyệt thật!

- Sao cơ?

Trước câu hỏi của Thúy An, A Voòng cười khò lấp:

- Không. Chị rất đẹp, hèn nào anh Đông Quân yêu chị.

Thúy An mỉm cười sung sướng. Cô đã một lần đính hôn, một lần làm đám cưới, nhưng hạnh phúc nhất là bây giờ đây, cô có tình yêu của Đông Quân.

Xe về đến thành phố trót lọt vào lúc gần mười hai giờ đêm. Mười mấy tiếng đồng hồ ngồi trên xe, Thúy An ê ẩm cả người.

Vào nhà là cô lao ngay vào phòng tắm, ngâm mình trong nước. Tắm xong, Thúy An ăn tô cháo nóng và đi ngủ ngay. Cô nằm lãn trên giường, chiếc giường rộng lớn sang trọng, cô cảm thấy nhớ Đông Quân và vòng tay của anh ...

Cảm giác thật dễ chịu và rồi từng nụ hôn ấm nóng rơi trên mặt mũi và da thịt Thúy An. Cô mở mắt ra. Tiếng Đông Quân khẽ, âu yếm:

- Anh đây mà. Em ngủ say như chết ấy. Anh về đến, đi tắm thay quần áo và lên nằm bên cạnh ôm em, em cũng chẳng hay. Ngủ say quá vật cung.

- Anh về bằng gì mà nhanh vậy?

- Giải quyết xong công việc, anh bay về ngay với em, chứ ở bên ấy làm gì khi không có em.

Đông Quân hôn Thúy An nồng nàn:

- Anh yêu em nhiều quá, Thúy An ạ. Xa em là anh cảm thấy nhớ như muốn điên lên vậy.

Thúy An bật cười, áp tai vào ngực Đông Quân:

- Để em nghe nhịp đập trái tim của anh nhé!
- Một ngàn lẻ một nhịp và lên đến chín mươi chín độ C lặn đó.
- Anh thật là ...

Nụ hôn của Đông Quân khoe môi Thúy An, cô khép mắt lại trong sự rung động đến tuyệt vời.

- **T**uyệt vời lắm đó anh Đông Quân! Qua hai trạm đều trót lọt. Cổ đẹp quá trời, mấy thằng háo sắc đó mê mẩn.

Đông Quân gục gặc đầu trước câu tán dương của A Voòng. Anh Thúy An đã dùng Thúy An làm mồi nhử để qua hai trạm biên giới trót lọt. Có tàn nhẫn một chút nếu như cô bị bắt và với số lượng lớn thuốc đó, Thúy An sẽ bị bắt và không tránh khỏi án tử hình. Còn A Voòng, bắt quá chỉ bị vài năm tù. Hấn chỉ là một tên lái xe mướn, ai mướn chở thứ gì, hấn chở thứ ấy.

Có tiếng động bên ngoài, Đông Quân ra hiệu cho A Voòng im lặng. Anh ta đi lại cửa mở ra.

- Thúy An phải không em?
- Dạ.

Thúy An cười tươi:

- Ngủ dậy không thấy anh đâu, em đi ra đây. Anh và A Voòng đang bàn chuyện à? Em không làm phiền đâu. À! Anh muốn ăn gì hay uống gì không, em bảo dì Hai làm?

- Pha cho anh và A Voòng cà phê sữa thôi.
- Dạ

Thúy An đi xuống bếp. Cô định nói với Đông Quân, số tiền anh cho, cô sẽ gọi về nhà. Lâu lắm rồi cô chưa cho cha tiền, và có lẽ ông cũng biết cuộc sống của cô chẳng dư dả gì.

Bưng khay cà phê lên, Thúy An ngập ngừng:

- lát nữa, em định ra bưu điện gọi về quê cho em ít tiền.

Đông Quân sốt sắng:

- Phải đó. Mười triệu đủ không em?

- Không. Em định lấy tiền riêng của em cho ông hai triệu thôi, không nhiều như vậy đâu.

- Nhưng đây là tiền anh cho em gọi ba, em lấy gọi cho ba.

A Voòng xen vào:

- Phải đó chị Thúy An. Chị nên lấy gọi cho ba chị.

Thúy An cảm động:

- Vậy thì em cảm ơn anh.

- Ừ. Lát nữa anh đưa cho em.

Thúy An sung sướng, ba cô hẳn sẽ rất vui, và đi của cô nữa, bà sẽ không xem ba là người bất tài vô dụng nữa.

Vừa từ bưu điện ra, Thúy An khựng lại vì Nguyễn Quân. Anh đang tay xách tay mang, cô tránh anh mà không kịp. Nguyễn Quân gọi to:

- Thúy An!

Thúy An đành đứng lại. Nguyễn Quân tát tả đến, chiếc chân giả khiến anh trở nên thọt nhiều hơn. Thúy An bắt nắn bước đến:

- Anh đi mua đồ làm gì lắm thế?

Nguyễn Quân cười vui vẻ:

- À, đầy tháng thằng cu của anh.

Rồi anh nghiêm mặt:

- Em đi đâu mấy tháng nay vậy? Ba em ở nhà lo cho em lắm, em biết chưa?

Thúy An đáp dối:

- Em ở Sài Gòn này chớ có đi đâu đâu.

- Em ở đâu và làm gì, anh có thể biết được không? Anh lo cho em.

Giá như trước đây, Thúy An sẽ rất cảm động vì sự lo lắng này, nhưng bây giờ cô không cần sự lo lắng của anh nữa, dĩ vãng đã chết rồi.

Cô cười nhẹ:

- Em có chỗ làm rất tốt, anh không cần quan tâm cho em. Cho em gọi lời thăm Hồng Đào và chúc bé của anh ăn nhiều ngủ nhiều, chóng lớn.

- Cảm ơn em. Cho anh biết chỗ ở của em đi An.

- Em nghĩ là chúng ta nên quên đi sẽ tốt hơn. Dù em rất mang ơn anh, nhưng bây giờ em không muốn nhớ gì đến quá khứ ngày xưa cả. Thôi, em đi nhé!

Thúy An bỏ đi. Nguyễn Quân rất muốn gọi lại, nhưng rồi thôi. Trông cô có vẻ sang trọng và mập mập ra, có lẽ cô cũng chẳng cần sự giúp đỡ của anh nữa. Kỳ lạ! Sự lạnh nhạt của cô khiến lòng Nguyễn Quân chột thấy xốn xang. Anh về nhà với vẻ mặt không vui. Mới lúc sáng anh vui vẻ sắm sửa cho con, thế mà bây giờ ...

Hồng Đào ngạc nhiên sờ tay lên trán Nguyễn Quân:

- Anh không khỏe à?
- Ồ, có lẽ tại anh đi nắng.
- Anh mệt thì nằm nghỉ đi, có Bảo Ngọc và mẹ lo rồi.

Bảo Ngọc quay lại:

- À! Anh không khỏe thì nghỉ đi anh Hai. Em với mẹ lo hết cho.

Quân cố nén nỗi lo âu vào lòng, một nỗi lo âu mà anh không hiểu vì sao nữa. Có lẽ bởi kỷ niệm của một thời yêu nhau chưa dễ dàng lãng quên đâu anh đang hạnh phúc bên vợ đẹp, con ngoan.

Đông Quân đẩy cửa bước vào phòng:

- Em chuẩn bị đi Thúy An. Ngày mai anh và em sẽ đi Hà Nội. Anh mua vé cho chuyến bay xong rồi.

Thúy An reo lên, cô ôm cổ Đông Quân:

- Thích thật! Mình lại đi nữa hả anh?
- Em sẽ được viêng Hồ Gươm và biết phố phường Hà Nội.
- Nếu em thích đi Hạ Long, anh sẽ đưa em đi.
- Dĩ nhiên là thích rồi.

Thúy An tựa má vào vai Đông Quân:

- Anh cho em đi chơi vui vẻ như thế này, em thích lắm. Nhưng mà anh có cần em làm gì cho anh không?
- Em chỉ cần vui vẻ là anh vui.
- Anh Quân này! Có khi nào anh nghĩ, anh và em sẽ ... có con không?

Đông Quân giật khê người:

- Cũng có, nhưng một hai năm nữa, em rong chơi chán đi đã.
- Lúc em mới lập gia đình, em không nghĩ mình sẽ làm mẹ và thế là em làm mẹ, làm mẹ mà không một chút hạnh phúc. Nhưng bây giờ, em lại muốn sinh cho anh một đứa con bụ bẫm.

Đông Quân hôn nhẹ lên má Thúy An:

- Sẽ có, nhưng chưa phải là bây giờ đâu, cưng ạ. À! Em muốn đi chơi không, anh đưa em đi. Hay là đi ăn ngoài một bữa đi. Mình sẽ ở Hà Nội cả tháng đó.

Thúy An chọn bộ quần áo đẹp, bộ quần áo Đông Quân thích cô mặc. Cô vừa kéo chiếc áo qua khỏi đầu, Đông Quân đi vào. Thúy An vội quay lại, một tay cô cầm cái áo che ngực, một tay cô đẩy Quân ra ngoài:

- Anh đi ra ngoài đi mà. Em đang thay quần áo.
- Còn mắc cỡ với anh sao? Em có thân hình đẹp thật. Mỗi lần anh chạm vào em là anh muốn ôm em thật chặt và phủ những nụ hôn ấm lên thân thể em.
- Thôi nha! Em đang đói muốn đi ăn ngoài nha.

Đông Quân cười lớn đi ra. Chuyến đi này vận chuyển số hàng lớn, may hay rủi ... Quân chưa biết được. Nếu như phải hy sinh Thúy An, anh sẽ đau lòng, nhưng nếu không là cô thì sẽ là anh. Đông Quân xua tan những ý nghĩ không hay. Đã chơi dao phải dứt tay, tuy nhiên Đông Quân không mong ngày ấy đến, dù anh hiểu rằng “lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt”.

Đường phố tối thứ bảy đông người. Thúy An ngồi nép vào vạt Đông Quân, cô bằng lòng với hạnh phúc hiện tại cả hiểu rằng hạnh phúc không phải là vĩnh cửu, tình yêu mật ngọt nào cũng sẽ tan, còn lại trách nhiệm và tình nghĩa. Cô âm thầm hôn vào má Đông Quân:

- Anh ạ! Nếu có một ngày nào đó, ông trời bắt em xa anh, em sẽ nhớ mãi, nhớ suốt đời. Có thể tình yêu trước đây em cho Nguyễn Quân thắm thiết, nhưng sẽ không bằng cho anh, vì chúng mình còn có cả nghĩa tình nữa, phải không anh?

Đông Quân nhăn mặt:

- Sao đang vui vẻ với nhau, em lại nói chuyện xa nhau vậy?
- Có hoa nào không tàn, tình yêu nào không nhạt. Biết đâu có một ngày, anh không còn yêu em nữa thì sao?
- Không, anh yêu em mãi mãi.
- Vậy, em có thể biết anh làm nghề gì không anh? Chưa bao giờ em dám hỏi anh hay tò mò công việc của anh, nhưng rồi tháng tháng anh cho em tiền gửi về nhà và rồi em có tất cả những thứ em từng mơ ước ... Em mới chột hỏi, anh làm gì để có tiền cho em?
- Anh ... thừa hưởng tài sản do cha nuôi anh để lại. Những chuyến đi là mua kiệm cượng, đá quý bán lại. Em nên biết như vậy thôi.
- Cảm ơn anh đã nói cho em biết. Có thể anh chỉ xem em là một người tình, nhưng em luôn xem em đã là vợ của anh, một người trọn vẹn là của anh.
- Anh biết điều này.

Đông Quân hôn nhẹ lên mắt Thúy An, lòng anh thoáng chùn lại. Hay là ngày mai để Thúy An ở lại nhà? Có nên không? Rồi ai mang hàng qua biên giới? Bọn người kia đâu có dễ dàng cho anh rút lui. Đông Quân không có con đường nào để lựa chọn và chỉ có thể ... hy sinh Thúy An.

Đông Quân chọn quán ăn vườn. Nhưng xuống xe đi vào, Thúy An reo lên. Cô bỏ Quân đi nhanh về hướng có Yên Xuân.

- Yên Xuân!

Yên Xuân quay lại. Cô mừng rỡ nhận ra Thúy An:

- Thúy An! Bây giờ mà đẹp quá! Sao biết tao ở đây vậy?

- Đâu có. Tao đi với người bạn chớ đâu có biết mà ở đây.

- Nhà hàng này là của gia đình anh Quang, tao sinh rồi nên ra đây phụ.

- Sinh rồi? Con trai hay gái?

- Con gái. Ông Quang cưng lắm. Tao cho địa chỉ hôm nào mà đến chơi. À! Một lát cho tao số điện thoại của mà ghen.

- Ừ.

Sực nhớ đến Đông Quân, cô gọi Đông Quân.

- Anh Đông Quân lại đây. Mà ngạc nhiên không Xuân?

Yên Xuân mừng rỡ:

- Đông Quân!

Đông Quân chào Yên Xuân. Yên Xuân chào lại. Cô nháy mắt với Thúy An:

Xem mà vui vẻ trẻ trung và yêu đời nữa, có phải đang hạnh phúc? Tao có năm mơ cũng không dám nghĩ hai người gặp nhau. Được, hôm nay tao sẽ đi mà và anh Đông Quân.

Yên Xuân kéo Thúy An lại bàn ngồi:

- Ở đây tao có món ngỗng quay, ngon không chê vào đâu được. Một lát mà và anh Quân ăn thử xem.

Yên Xuân gọi phục vụ. Quang nhìn thấy Thúy An, anh bước lại chào vui vẻ:

- Lâu quá mới gặp lại em, Thúy An.

- Dạ.

Thúy An đứng lên:

- Bạn của em, anh tên Đông Quân.

Hai người đàn ông bắt tay nhau, trong lúc Yên Xuân kè vào tai Thúy An chọc:

- Ê! Sao gặp được Đông Quân vậy?

- Định mệnh! Mà tin không?

- Anh Đông Quân làm nghề gì vậy?

- Buôn bán.

- Chúc mừng mày tìm được bến đỗ.

Tất cả đang vui vẻ, không ai thấy gương mặt Quang đang nhú lại. Anh nhìn Đông Quân quen quá ... hình như anh đã từng gặp ở đâu thì phải, nhưng trong một lúc không thể nào nhớ ra.

Bữa ăn vui vẻ trôi qua. Thúy An và Yên Xuân tíu tít nói chuyện với nhau. Đông Quân thỉnh thoảng mới góp lời vào.

Ăn xong và đi dạo một vòng, Đông Quân đưa Thúy An về nhà. Thúy An hãy còn vui vì cuộc gặp mặt bất ngờ khi thấy anh và em đi chung với nhau.

- Cô ấy có hỏi anh làm gì không?

- Em chỉ bảo là anh buôn bán thôi.

- Ồ. Chuyện anh buôn bán kim cương là lậu, em đừng nói ra.

- Dạ, em biết mà.

- Vậy chồng của Yên Xuân làm gì vậy?

- Anh ấy là công an.

Thúy An không thấy Đông Quân giật khê người:

- Vậy em chớ nói về những chuyện đi của mình.

Đông Quân hiểu, tốt nhất là nên cắt liên lạc với đôi bạn này với nhau, thay đổi số điện thoại Thúy An vừa cho Yên Xuân.

Thúy An vô tình ngã vào vai Đông Quân. Quân bế bổng cô lên:

- Tối nay mình ngủ sớm để ngày mai lên đường.

Anh hôn cô nồng nàn. Thúy An khép mắt lại. Cô muốn nói với Đông Quân, cô muốn có một đứa con với anh, đứa con sẽ là sợi dây thiêng liêng buộc chặt đời cô và anh.

Mình đã gặp ở đâu nhỉ? Quang gõ gõ tay lên trán. Anh không tài nào nhớ ra.

Hay là ... Quang kêu lên. Tiếng kêu của anh làm cho Yên Xuân giật mình thức giấc.

- Gì vậy anh?

- Không, anh vừa nhớ ra một chuyện không quan trọng lắm.

- Vậy mà anh làm em giật cả mình. Ban ngày anh đi ra đường, đôi lúc anh làm cho em lo cho anh chết đi được. Tối đi ngủ, anh còn làm cho em sợ nữa.

Quang phì cười ôm vợ vào lòng:

- Từ lúc làm vợ anh, em đã thay đổi.
- Thay đổi gì đâu.
- Nói nhiều.
- Hứ! Bắt đầu chê em rồi hả?

Yên Xuân cầu vào hông Quang. Anh lẩn người qua tránh

- Này nha! Ngày mai đi cắt móng tay đi. Móng tay nhọn như móng tay ... cọp vậy.
- Lúc em ngủ anh lén cắt trụi móng tay của người ta hết còn nói.
- Này! Em nói Nguyễn Quân biết chuyện Thúy An có người khác không?
- Biết, nhưng không biết là ai, ở đâu. Thúy An cũng đâu có cho địa chỉ.
- Vậy cô ấy có cho em số phone hay địa chỉ không?
- Chỉ có số phen thôi, là số điện thoại di động.
- Anh cảm thấy Đông Quân rất quen.
- Quen ?
- Ừ anh cũng không biết nữa. Ngủ đi em.
- Anh làm người Thúy An giật mình thức giấc bây giờ bảo ngủ.
- Không ngủ thì ... thức nghen.

Kéo vợ vào lòng, Quang hôn cô. Yên Xuân khép mắt lại đón nhận. Có cả nghìn lần bên nhau, nhưng mỗi lúc anh hôn cô, Yên Xuân vẫn mang một cảm giác ngây ngất. Từng nụ hôn đưa cô vào đỉnh tuyệt vời...

Buổi sáng vào cơ quan, Quang đi ngay vào phòng lưu trữ. Anh mở máy vi tính, hộp thư bảo mật những tội phạm có lệnh truy nã hay những nhân vật bị tình nghi nhưng chưa có bằng cứ.

Chợt, mắt Quang mở to ra, anh nhấp con chuột cho tấm ảnh phóng lớn ra. Một gương mặt anh gặp tối qua: Đông Quân. Anh ta có cái tên trong khai sinh là Nguyễn Hoàng, người bị liệt vào danh sách đỏ: buôn bán chất cấm.

Phát hiện này khiến Quang ngăn người ra. Liệu Thúy An có biết cô đang chung sống với một tên tội phạm mà người Thúy An chưa tìm ra được bằng cứ để bắt? Sực nhớ số điện thoại Yên Xuân cho ngày hôm qua, Quang bấm máy. Điện thoại bị khóa. Quang gác máy, đi nhanh ra lấy xe về nhà.

Yến Xuân ngạc nhiên:

- Ủa! Anh không đi làm sao?

- Em nhớ xem, hôm qua có nói cở ở đâu không?

- Không có. Có số điện thoại đó, anh gọi xem. Anh Nguyễn Quân nhờ anh tìm à? Sáng nay, Thúy An không có ở nhà đâu, nói đi với Đông Quân ra Hà Nội rồi.

Không hỏi nữa, Quang hấp tấp quay ra xe mặc cho Yến Xuân đuộ̉i theo.

- Anh Quang! Có chuyện gì vậy?

Nhưng Quang đã lên xe phóng đi mất.

Hà Nội đang mùa Thu. Thúy An từng nghe nói đến “mùa Thương Hà Nội”, cô thích quá, vì mình đã đến Hà Nội. Hà Nội với ba mươi sáu phố phường.

Mùa thu dài lắm ở chung quanh

Linh hồn anh vội vã vẽ chân dung

Bay vội vã vào trong hồn mở cửa...

Bồi chiều nắng vàng nhạt, Thúy An đi bên Đông Quân. Cô nép vào anh, hạnh phúc lên ngôi. Cô hớn hở như đứa trẻ:

- Lần đầu tiên em đến Hà Nội. Hà Nội đẹp quá hả anh?

Đông Quân thờ ơ ngắm đường phố. Đâu phải anh đi thưởng thức cảnh đẹp Hà Nội, anh còn có trăm mối lo khác. Hãy cứ để cho Thúy An mơ mộng, lãng mạn.

- Em mới chân chưa? Vào quán uống nước, anh đi gọi điện thoại một chút nhé.

- Dạ.

Thúy An ngoan ngoãn vào quán nước bên đường gọi nước uống để chờ Đông Quân. Cô không can dự vào chuyện làm ăn của Đông Quân, cứ ở bên anh ríu rít vui vẻ là được.

Đông Quân trở lại:

- Mình về thôi!

- đường phố đang đẹp mà về khách sạn nghĩ sao anh?

- không, có xe rồi, chúng Thúy An đi Lào Cai.

- Lào Cai?

Thúy An không hình dung được Lào Cai ra thế nào. Nó là vùng thị trấn hoang vắng hay náo nhiệt? Cô nhớ ngày xưa Nguyễn Quân rất thích đi du lịch, chính vì vậy mà anh xem việc đi tình nguyện viên quan trọng hơn đám cưới với cô, cho nên mất nhau mãi mãi. Nhưng cũng nhờ cơ hội này mà bây giờ cô đi được nhiều nơi. Được đi du lịch quả là thích thú. Thúy An không còn thấy hận Nguyễn Quân nữa.

Chuyến xe khởi hành trong buổi chiều, lúc thành phố đang lên đèn. Đông Quân âu yếm khoác vai Thúy An:

- Em mặc thêm áo ngoài, có buồn ngủ thì ngủ đi, khi nào đến nơi anh gọi dậy.

- Không đâu, em muốn thức với anh.

Xe rời thành phố bắt đầu chạy nhanh hơn. Thúy An ngã đầu lên vai Đông Quân, mắt cô nhắm lại mơ màng...

Nhưng Lào Cai không đẹp như Sài Gòn hay Hà Nội. Một vùng bóng tối thâm u đen đặc và lạnh, lại thêm mưa. cơn mưa lâm râm dai dẳng làm cho đường xá lầy lội, đôi giày của Thúy An dính đầy bùn, thứ bùn dẻo nhẹ.

Hai chiếc xe Honda chở Thúy An và Đông Quân lâm lũi đi trong đêm tối, qua những ổ voi, có lúc lên cao và lúc xuống quá thấp, thót cả tim Thúy An.

Cuối cùng xe dừng lại trước căn nhà sàn. Đông Quân dắt tay Thúy An lên cầu thang.

- Em mệt rồi, rửa tay rửa chân cho sạch rồi đi ngủ.

- Dạ.

Ánh điện lờ mờ không đủ soi sáng. Đông Quân ở bên ngoài bàn chuyện gì đó, Thúy An không sao hiểu được họ nói thứ ngôn ngữ nước nào.

Không cần bận tâm, điều Thúy An muốn bây giờ là sau khi tắm, ngã lưng xuống ván là ngủ một giấc. Trời lạnh quá, bếp lửa bập bùng không xua tan cái lạnh được bao nhiêu.

Buổi sáng, Đông Quân đưa cho Thúy An bộ xà rồng:

- Em mặc quần áo này vào cho người ta không chú ý mình. Nhớ đừng đi đâu nhé!

- Mình sẽ ở đây mấy ngày, hả anh Quân?

- Cũng chưa biết nữa. Có hàng về là mình đi ngay.

Thay quần áo, Thúy An bật cười. Nếu có gương soi, hẳn phải buồn cười lắm, vì chiếc xà rồng màu sắc sỡ, áo cũng vậy. Mặc vào, Thúy An giống như cô gái dân tộc vậy. Có điều nước da cô trắng quá. Đông Quân bắt choàng khăn và chỉ được ở trên nhà nhìn xuống.

Trước mặt Thúy An là rừng, sau lưng cũng là rừng. Con đường đất đỏ ngoằn ngoèo và xa xa là dãy núi xanh ngát một màu.

Những người khách của Đông Quân thật đặc biệt. Họ làm lì, vóc dáng dữ tợn. Thúy An cảm thấy sợ. Lên đến đây, cô thấy Đông Quân hoàn toàn khác. Một con người lạnh lùng thâm trầm chứ không giống như một Đông Quân đầy tình cảm và đam mê. Thúy An cảm thấy chán, nhưng cô không dám than.

- Em ngủ hay thức vậy An?

Đông Quân vén mí mừng rồi nằm cạnh Thúy An. Anh ôm cô vào lòng và hôn cô:

- Em nhớ Sài Gòn lắm rồi, phải không? Không sao đâu, chiều mai mình về Hà Nội rồi lên máy bay về Sài Gòn luôn.

- Thật hả anh?

- Ừ. Giọng nói của em vui, chứng tỏ em nhớ Sài Gòn lắm.

- Cũng nhớ. Nhưng ở Sài Gòn anh hoàn toàn là của em, lên đến đây, anh là người của công việc, nhàn quá nên em thấy buồn.

- Đêm mai là em có mặt Sài Gòn thôi mà.

- Anh cùng về với em chứ?

- Không. Như hôm ở Thái Lan vậy, anh về sau em một ngày. Anh chờ thêm một kiện hàng nữa.

Thúy An phụng phịu:

- Anh lai bỏ em đi một mình nữa rồi.

- Ngoan đi cưng!

Đông Quân hôn Thúy An say đắm. Đêm nay anh, chưa bao giờ anh cho Thúy An cảm giác yêu thương đắm say như thế. Thúy An buông mình hoàn toàn cho cảm xúc.